

Folketingets Retsudvalg

Dato: 29. januar 2007

Folketinget har i skrivelse af 4. januar 2007 (ad alm. del – bilag 249) udbedt sig min besvarelse af følgende spørgsmål 131:

Spørgsmål:

”Ministeren bedes kommentere henvendelse af 20/12-06 fra Erling Fundal, Borup vedrørende lov om forældreansvar, jf. REU alm. del bilag 249.”

Svar:

I forbindelse med ovennævnte henvendelse kan det oplyses, at ministeriet den 3. januar 2007 har modtaget det samme høringssvar fra Erling Fundal vedrørende udkastet til forældreansvarslov. Der vedlægges kopi af ministeriets svar til Erling Fundal.

I forhold til Erling Fundals høringssvar er der generel tilfredshed med lovforslaget. Han påpeger dog, at der kan opstå problemer i forbindelse med påstand om vold mod barnet eller bopælsforælderen. Erling Fundal er af den overbevisning, at hvis samværet kan suspenderes alene på baggrund af en påstand om vold, vil dette blive benyttet til chikane fra bopælsforælderen side. Ligeledes mener Erling Fundal, at rådgivning af forældrene skal ske ved en sagkyndig med særlig indsigt i familiens behov under og efter en skilsmisse (familiesagkyndig rådgivning).

Jeg kan oplyse, at det i forslaget til forældreansvarslov er anført, at *dokumenteret* vold altid bør føre til, at en anmodning om ophævelse eller afslag på samvær imødekommes. Det må anses for meget alvorligt, såfremt en samværsforælder har udøvet vold over for sit barn, og samværet må i disse situationer ophæves af hensyn til barnet. Samtidig bør der udvises stor opmærksomhed i sager, hvor der er påstand om, at der er udøvet vold mod bopælsforælderen eller andre medlemmer af den husstand, hvor barnet opholder sig. Det bør således tydeliggøres, at også voldelig adfærd over for bopælsforælderen eller dennes familie kan føre til ophævelse af samværet. Det er således vigtigt at undersøge, hvordan volden har påvirket barnet og familien som helhed. Det må afhænge af en konkret vurdering, om samværet skal ophæves, eller om samvær kan iværksættes f.eks. under overvågning.

Det fremhæves endvidere i lovforslaget, at en *påstand* om, at samværsforælderen har udøvet vold over for barnet, bopælsforælderen, eller et andet medlem af den husstand, hvor barnet dagligt opholder sig, altid bør føre til, at der iværksættes nærmere undersøgelser af sagen, f.eks. ved en børnesagkyndig undersøgelse. Der bør desuden som udgangspunkt ske suspension af samværet, mens sagen undersøges, hvis påstanden om vold eller anden grænseoverskridende adfærd er tilstrækkeligt underbygget. Ved vurderingen kan der lægges vægt på, om ansøgeren har anmeldt overgrebet til politiet og/eller har indberettet det til kommunen, om der foreligger skadestuerapport eller anden dokumentation for vold, f.eks. krisecentererklæring.

Såfremt det viser sig, at en påstand om vold kan være et forsøg på, at bopælsforælderen vil hindre barnets kontakt med samværsforælderen, er det i lovforslaget anført, at der bør iværksættes tiltag for at begrænse virkningen heraf. I den forbindelse henvises til lovforslagets forslag om ændring af praksis for fastsættelse af erstatningssamvær (de almindelige bemærkninger pkt. 4.9.2.) og til forslaget om at tillægge fogedretterne kompetence til at fastsætte erstatningssamvær som led i en sag om tvangsfuldbyrdelse af samvær. Disse ændringer skal også ses i lyset af lovforslagets § 4, hvorefter der i vurderingen af barnets bedste indgår, at barnet har ret til kontakt til begge sine forældre.

I forhold til Erling Fundals bemærkninger vedrørende ”familiesagkyndig rådgivning” skal jeg bemærke, at formålet med den børnesagkyndige rådgivning er, at forældrene løser konflikter under hensyn til, hvad der er bedst for barnet. Der er tale om rådgivning og ikke terapi/behandling. Rådgivningen skal ikke kun hjælpe forældrene til at indgå konkrete aftaler om samvær eller forældremyndighed. Den kan have lige så stor værdi ved at medvirke til at dæmpe konfliktniveauet mellem dem.

Den børnesagkyndige rådgivning kan tilbydes i forbindelse med en verserende sag om samvær eller forældremyndighed. Desuden kan forældre og børn bede statsforvaltningen om rådgivning, når der er uenighed om forældremyndighed og samvær, selvom statsforvaltningen ikke behandler en konkret sag herom. Denne rådgivning kaldes ”åben rådgivning”.

Statsforvaltningen kan endvidere tilbyde konfliktmægling, som er en metode til at hjælpe parterne i en konflikt til gennem forhandling at finde en løsning, de begge kan acceptere. Konfliktmægling er frivillig for begge parter og kan afbrydes, hvis én af parterne ikke længere ønsker at fortsætte.

Det er således min opfattelse, at der i statsforvaltningerne allerede på nuværende tidspunkt tilbydes den form for familiesagkyndig rådgivning, som Erling Fundal efterspørger.

Carina Christensen

/Charlotte Meibom